

[Indenrigsministeren.]

at det ærede Medlem og jeg er enige om, i hvilken Anledning vi skal sige det.

Jeg ser altsaa saadan paa det, at man maa følge Lovforslaget. Nu kan man selvfølgelig komme og sige: det har du ingen Forstand paa, du er ikke Læge. Det ved jeg nok, derfor har jeg holdt mig til den Sagkundskab, jeg nævnte før. Jeg har ogsaa søgt at gaa udenfor for at finde ud af, hvad virkelig kloge og, som det skulde synes, uvildige Læger har at sige. Jeg har fundet en Artikel i Ugeskrift for Læger for 1945, det er 107de Aargang, og Artiklen staar Side 234. Den hedder: „En uforvarselig Undersøgelse af Syfilitikere“ og er skrevet af Professor Esbern Lomholt, Aarhus, en Mand, der nok tør siges at staa i første Række, hvor Talen er om Kønssygdommens Bekæmpelse. Han siger indledningsvis — jeg beder om Tillidelse til et kort Citat —:

„Jeg skal ikke gaa i Detailler med Hensyn til Forholdene andre Steder, men holde mig til, hvordan mange Læger herhjemme og her paa Stedet“ — det maa formentlig være i Aarhus — „udnytter Spirochæteundersøgelsen i Aaret 1945.“

Saa nævner han en Række Tilfælde, som formentlig vil forekomme for specielle og for videnskabelige, og som jeg derfor vil lade ligge, men siger saa videre:

„Henimod Halvdelen“ — altsaa *Halvdelen* — „af de Mænd, der kommer til os med Syfilis, har været hos deres egen Læge og er blevet behandlet gennem længere Tid, uden at Lægen har gjort sig Anstrengelser for at faa fastslaaet, om det drejer sig om Syfilis.“

Og Professoren slutter med at sige:

„Vi, som arbejder paa at bekæmpe Kønssygdomme paa enhver Led, kan ikke tolerere, at i øvrigt udmærkede Kolleger handler paa denne ansvarløse Maade, til stor Skade for vort Arbejde. Derfor denne Advarsel.“

Det er en af de absolut sagkyndige Læger, der siger det. Der var maaske trods alt Anledning for visse ærede Medlemmer til i en stille Time at overveje hans Ord.

Samme Professor Lomholt har i et Foredrag, som han har holdt for Amtslægerne i Jylland og paa Fyn den 15. April 1944, angaaende Undersøgelsen af Gonorré sagt følgende — jeg beder atter om Tillidelse til et Citat —:

„En stor Del af de Kvinder, som kommer til Undersøgelse for Gonorré, bliver sendt, fordi de er blevet beskyldt for at have overført Smitte. En anden Del kommer, fordi de frygter at være blevet

smittet. Hvis man nu ikke finder noget straks hos disse sidste, hvor længe skal man saa holde dem under Observation, og paa hvad Maade skal man observere dem? Det fremgaar vist nogenlunde af, hvad jeg har sagt, hvordan vi mener, at man bør forholde sig. Vi forlanger mindst tre negative Mikroskopier og Dyrkninger paa Rad.... Det vil altsaa sige, at vi behøver mindst tre Uger for at bringe Observationen til Ende. Der er vist ingen Tvivl om, at det er disse Smittefrihedsundersøgelser, der forsømmes mest i Praksis. Her kommer alt for tit Kvinder til Undersøgelse, der er blevet udskrevet fra deres egen Læge efter at have faaet foretaget en eller to Mikroskopier, med Besked om, at der ikke er noget i Vejen.... Mellem Aar og Dag modtager vi desværre ikke saa faa af disse ganske utilstrækkelige Attester. Ulykken er jo, at naar Patienten først har skaffet sig et saadant ganske intetsigende Papir, saa vil hun være meget utilbøjelig til at lade sig undersøge igen.“

Og saa slutter han med at sige:

„Det kollegiale Forhold sættes ofte paa en svær Prøve i saadant Tilfælde.“

Jeg har villet nævne dette for at gøre opmærksom paa, at naar jeg for min Part, jeg kan godt sige har følt mig forpligtet til at gaa imod en Ordning, hvorefter alle Læger vederlagsfrit skal behandle Kønssygdomme, er det, fordi jeg finder, at disse Udtalelser, som jeg har fremført her, og mange andre lignende saa at sige tvinger mig dertil.

Med Hensyn til Smitteopsporingen maa det vistnok staa klart for enhver, at en Centralisation er af overvældende Betydning. Nu ved jeg godt, at man siger: Ja, men Lægerne skal jo indberette Tilfældene til Embedslægen. Jeg maa igen sige: Gud bedre det. Lægerne har Indberetningspligt, men den opfyldes desværre kun i 70—75 pCt. af Tilfældene. Det ærede Medlem Fru Erna Sørensen siger, at det maa man vel kunne faa dem til at gøre. Ja, det er muligt, hvis man truer dem med Fængsel, med Fortabelse af deres *jus*, men det er dog trods alt Midler, som man ikke ønsker at bruge. Her paa dette specielle Omraade er det aldeles afgørende for hele Smitteopsporingshistorien, at Tilfældene bliver nøje indberettet, og at den Læge, som behandler Befolkningen paa en vis Egn, det gælder ikke mindst paa Landet, bliver klar over, hvor mange Tilfælde der forekommer, og hvem der kan være Skyld i disse Tilfældes Opstaaen. Altsaa ud fra det, jeg maa forstaa som det lægeligt rigtige, mener jeg